

Samling af Afgørelser

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT

Y. BOT

fremsat den 3. maj 2018¹

Sag C-139/17 P

**QuaMa Quality Management GmbH
mod**

Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

»Appel – EU-varemærker – forordning (EF) nr. 207/2009 – forordning (EF) nr. 2868/95 – indsigelse fra indehaveren af det ældre varemærke – berettigelse til at rejse indsigelse – procedure vedrørende registrering af en overdragelse af det ældre varemærke til en ny indehaver – appel, der delvist ikke kan antages til realitetsbehandling, delvist er ugrundet«

I. Indledning

1. Den foreliggende sag vedrører en appel iværksat af selskabet QuaMa Quality Management GmbH (herefter »appellanten«) til prøvelse af dom afsagt af Den Europæiske Unions Ret den 17. januar 2017, QuaMa Quality Management mod EUIPO – Microchip Technology (medialbo) (T-225/15, ikke trykt i Sml., herefter »den appellerede dom«, EU:T:2017:10), hvorved Retten frifandt Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) i et søgsmål anlagt af appellanten til prøvelse af afgørelse truffet den 19. februar 2015 af Fjerde Appelkammer ved EUIPO² vedrørende en indsigelsessag mellem Microchip Technology, Inc. (herefter »intervenienten«) og Alexander Bopp.

2. Til støtte for appellen har appellanten fremsat to anbringender om tilsidesættelse af for det første artikel 41, stk. 1, i forordning (EF) nr. 207/2009³, der indeholder regler om fremsættelse af en indsigelse mod registrering af et varemærke, og for det andet denne forordnings artikel 8, stk. 1, litra b), der fastlægger, hvilke betingelser der skal være opfyldt, for at der foreligger en risiko for forveksling mellem de omtvistede varemærker.

3. I overensstemmelse med Domstolens anmodning er dette forslag til afgørelse begrænset til en bedømmelse af det første appelanbringende.

4. Ved en umiddelbar analyse af sagens akter synes dette første anbringende ganske vist at rejse et retligt spørgsmål vedrørende intervenientens berettigelse til at rejse indsigelse (artikel 41 i forordning nr. 207/2009 og regel 15-19 i forordning (EF) nr. 2868/95⁴) i forbindelse med en overdragelse af det ældre varemærke til en ny indehaver (artikel 17 i forordning nr. 207/2009 og regel 31 i forordning

1 – Originalsprog: fransk.

2 – Forenede sager R 1809/2014-4 og R 1680/2014-4.

3 – Rådets forordning af 26.2.2009 om EU-varemærker (EUT 2009, L 78, s. 1).

4 – Kommissionens forordning af 13.12.1995 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 40/94 om EF-varemærker (EFT 1995, L 303, s. 1).

nr. 2868/95), men en indgående undersøgelse af dette anbringendes ordlyd viser, at det ikke lykkes appellanten at godtgøre, at der foreligger nogen som helst urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder og beviser, der blev fremlagt for Retten, eller at den appellerede dom er behæftet med nogen som helst retlig fejl.

5. Med dette forslag til afgørelse vil jeg derfor foreslå Domstolen delvist at afvise dette første appelanbringende om tilsidesættelse af artikel 41, stk. 1, i forordning nr. 207/2009, delvist at forkaste det som ugrundet.

II. Tvistens baggrund og retsforhandlingerne for Retten

6. Baggrunden for den foreliggende tvist er detaljeret fremstillet i den appellerede dom, hvortil jeg henviser⁵. De hovedpunkter, som er nødvendige for forståelsen af dette forslag til afgørelse, kan sammenfattes som følger.

7. Inden for rammerne af søgsmålet ved Retten fremsatte appellanten to anbringender.

8. Til støtte for sit første anbringende gjorde appellanten gældende, at indsigelsen skulle afvises, for så vidt som den ikke var blevet rejst inden for fristen i henhold til artikel 41, stk. 1, i forordning nr. 207/2009. På det tidspunkt, hvor indsigelsen blev rejst, var det nemlig ikke intervenienten, der var registreret som indehaver af det ældre varemærke, men SMSC Europe GmbH. Da intervenienten på tidspunktet for udløbet af indsigelsesfristen kun havde indgivet en anmodning om ændring af navn og adresse og ikke en ansøgning om registrering af en overdragelse, var dette selskab således ikke berettiget til at rejse indsigelse i henhold til artikel 17, stk. 7, og artikel 41, stk. 1, i forordning nr. 207/2009. Appellanten gjorde endvidere gældende, at EUIPO ikke kunne omkvalificere anmodningen om ændring af navn og adresse til en overdragelsesansøgning, hvilket fremgik af den omstændighed, at den første anmodning blev afvist af indsigelsesafdelingen, og at intervenienten indgav en senere ansøgning.

9. Retten forkastede dette anbringende.

10. Retten henviste i den appellerede doms præmis 18-27 til de principper, der ligger til grund for indsigelsesproceduren, og til betingelserne for at indgive en ansøgning om registrering af en overdragelse. Den udledte heraf i den appellerede doms præmis 29, idet den henviste til bestemmelserne i artikel 17, stk. 7, og artikel 41, stk. 1, i forordning nr. 207/2009, at erhververe, der endnu ikke er registreret som indehavere, men til hvem det ældre varemærke er blevet overdraget, er berettigede til at rejse indsigelse, såfremt EUIPO har modtaget deres ansøgning om registrering af overdragelsen.

11. Idet Retten fandt, at intervenienten faktisk havde afhjulpet de mangler, som overdragelsesansøgningen, der blev fremsat i form af en anmodning om ændring af navn og adresse, var behæftet med, og havde fremlagt beviser for sin berettigelse til at rejse indsigelse inden for den af EUIPO fastsatte frist, fastslog den i den appellerede doms præmis 35, at den indsigelse, der blev rejst samtidig med fremsættelsen af anmodningen om ændring af navn og adresse på indehaveren af det ældre varemærke, var blevet indgivet inden for den fastsatte frist som omhandlet i artikel 41, stk. 1, i forordning nr. 207/2009, under hensyn til denne forordnings artikel 17, stk. 7, sammenholdt med regel 31, stk. 1 og 6, i forordning nr. 2868/95.

5 – Jf. den appellerede doms præmis 1-12.

12. Retten forkastede appellantens argument, hvorefter anmodningen om ændring af navn og adresse ikke kunne omkvalificeres til en ansøgning om registrering af en overdragelse, idet den i den appellerede doms præmis 37 bemærkede, at EUIPO ikke udelukkende kunne forholde sig til anmodningens formelle betegnelse uden at tage hensyn til dens indhold. I denne henseende bemærkede Retten indledningsvis i den appellerede doms præmis 38, at det ikke fremgår af nogen bestemmelse i forordning nr. 207/2009 og nr. 2868/95, at anvendelse af den korrekte formular udgør en ufravigelig forudsætning for en anmodnings gyldighed. Dernæst fastslog den i den appellerede doms præmis 39, at det fremgår klart af intervenientens anmodning om ændring af navn og adresse, at denne vedrørte en ændring af ejerskabet til det ældre varemærke. Endelig bemærkede Retten i den appellerede doms præmis 40, at den omstændighed, at indsigelsesafdelingen havde registreret de to anmodninger under to forskellige numre, på ingen måde påvirkede konklusionen om, at EUIPO, henset til dens klare indhold, var berettiget til at behandle anmodningen om ændring af navn og adresse som en ansøgning om registrering af en overdragelse.

13. Det var på grundlag af disse forhold, at Retten i den appellerede doms præmis 41 fastslog, at EUIPO ikke havde begået nogen fejl ved at fortolke anmodningen om ændring af navn og adresse som en ansøgning om registrering af en overdragelse som omhandlet i artikel 17, stk. 7, i forordning nr. 207/2009.

14. I den appellerede doms præmis 42 fastslog Retten derfor, at appelkammeret med rette havde konkluderet, at der ikke forelå en tilsidesættelse af artikel 41, stk. 1, i forordning nr. 207/2009 i hovedsagen, idet intervenienten den 9. april 2013 var berettiget til at rejse indsigelse, og indsigelsen var blevet indgivet inden for den fastsatte frist.

15. Til støtte for sit andet anbringende gjorde appellanten gældende, at appelkammeret ved EUIPO havde tilsidesat ordlyden af artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning nr. 207/2009, idet det ikke havde foretaget en korrekt bedømmelse af risikoen for forveksling mellem de omtvistede varemærker.

16. Retten forkastede dette anbringende efter at have undersøgt de enkelte kritikpunkter, som appellanten havde fremsat, vedrørende fastlæggelsen af den relevante kundekreds, sammenligningen af de omhandlede tegn og bedømmelsen af risikoen for forveksling mellem de omtvistede varemærker.

III. Retsforhandlingerne for Domstolen og parternes påstande

17. Ved stævning indleveret til Domstolens Justitskontor den 17. marts 2017 har appellanten iværksat appel, hvorved denne har nedlagt påstand om ophævelse af den appellerede dom og, som led i afgørelsen af tvisten, annullation af den afgørelse, der blev truffet af Fjerde Appelkammer ved EUIPO den 19. februar 2015. Denne appel støttes på to anbringender om tilsidesættelse af for det første artikel 41, stk. 1, i forordning nr. 207/2009 og for det andet denne forordnings artikel 8, stk. 1, litra b).

18. EUIPO har nedlagt påstand om, at appellen i sin helhed forkastes som ugrundet, og at appellanten tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

19. Intervenienten har nedlagt påstand om, at appellen i sin helhed afvises, og at appellanten tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

IV. Analyse af det første appelanbringende om, at Retten tilsidesatte artikel 41, stk. 1, i forordning nr. 207/2009

20. Med sit første anbringende har appellanten i det væsentlige kritiseret Retten for at have anset intervenienten for, henset til betingelserne i artikel 41, stk. 1, i forordning nr. 207/2009, faktisk at være berettiget til at indgive en indsigelse den 9. april 2013. Appellanten er særlig af den opfattelse, at Retten med urette lagde til grund, at intervenienten på denne dato indgav den rette ansøgning om registrering af ejerskiftet og alene anvendte en forkert formular hertil.

21. Dette anbringende kan fortolkes som værende baseret på to klagepunkter.

22. Til støtte for det første klagepunkt har appellanten kritiseret Retten for at have gengivet de faktiske omstændigheder og beviser, som blev fremlagt for den, urigtigt, særlig anmodningen om ændring af navn og adresse, der blev indgivet af intervenienten den 9. april 2013, og den anmodning, som EUIPO fremsatte i sin skrivelse til intervenienten af 15. april 2013.

23. Til støtte for det andet klagepunkt finder appellanten endvidere, at Retten begik en fejl, idet den fastslog, at indgivelsen af formularen med overskriften »*Recordal application*« (anmodning om indførelse) udgjorde tilstrækkeligt bevis for overdragelsen af det ældre varemærke til en ny indehaver.

A. Det første klagepunkt om urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder og beviser, der blev fremlagt for Retten

1. Parternes argumenter

24. Appellanten har kritiseret Retten for at have gengivet de faktiske omstændigheder og beviser, som blev fremlagt for den, urigtigt, særlig anmodningen om ændring af navn og adresse, der blev indgivet af intervenienten den 9. april 2013, og den anmodning, som EUIPO fremsatte i sin skrivelse til intervenienten af 15. april 2013.

25. Hvad angår anmodningen om ændring af navn og adresse, som blev fremsat af intervenienten den 9. april 2013, har appellanten gjort gældende, at den ikke kunne omkvalificeres til en ansøgning om registrering af en overdragelse, for så vidt som ansøgningen om registrering af en overdragelse blev behandlet som en ny ansøgning. EUIPO afviste således den 9. juli 2013 anmodningen om ændring af navn og adresse, der desuden vedrørte samtlige SMSC Europas 14 varemærker, og tog først den senere ansøgning om registrering af en overdragelse til følge efter udløbet af fristen for at gøre indsigelse, således som det fremgår af indholdet af EUIPO's skrivelse til intervenienten af 19. juni 2013, hvori EUIPO anførte, at ansøgningen om registrering af overdragelsen var dateret den 14. juni 2013.

26. Hvad angår EUIPO's skrivelse til intervenienten af 15. april 2013⁶ har appellanten gjort gældende, at Retten gengav denne skrivelse urigtigt, idet den fandt, at EUIPO i denne forbindelse anmodede intervenienten om »at udfylde den korrekte formular vedrørende en ansøgning om registrering af en overdragelse«⁷. Appellanten har altså kritiseret Retten for at have fremstillet de faktiske omstændigheder i hovedsagen urigtigt, idet den fastslog, at EUIPO fastsatte en frist for intervenienten »til at fremlægge beviser for sin berettigelse til at rejse indsigelse såvel som til at afhjælpe manglerne vedrørende ansøgningen om registrering af en overdragelse«⁸. Ifølge appellanten anførte EUIPO i

6 – Appellanten har henvist til skrivelse af 14.4.2013. Det fremgår af de faktiske omstændigheder i hovedsagen, at denne skrivelse blev fremsendt den 15.4.2013.

7 – Denne vurdering fremgår af den appellerede doms præmis 31.

8 – Denne vurdering fremgår af den appellerede doms præmis 32.

realiteten blot over for intervenienten, at det »syntes« at være indehaveren og ikke den registrerede indehavers navn og adresse, der var genstand for en ændring, og anmodede denne om at fremsætte »bemærkninger« hertil. Appellanten har gjort gældende, at EUIPO således ikke var sikker på, hvordan den skulle behandle anmodningen om ændring af navn og adresse.

27. Retten foretog dermed ulovligt en for udvidende fortolkning af EUIPO's anmodninger.

28. EUIPO og intervenienten har anfægtet samtlige disse argumenter.

2. Min bedømmelse

29. Jeg mener, at det første klagepunkt, henset til arten og omfanget af Domstolens prøvelse i forbindelse med en appel, bør afvises.

30. Det fremgår således af fast retspraksis, at en appel i henhold til artikel 256, stk. 1, TEUF og artikel 58, stk. 1, i statuttens for Den Europæiske Unions Domstol skal begrænses til retsspørgsmål og kan støttes på, at Retten savner kompetence, at der er begået rettergangsfejl, eller at Retten har overtrådt EU-retten. I princippet er det således alene Retten, der er kompetent til dels at fastlægge, hvilke faktiske omstændigheder der skal lægges til grund, bortset fra tilfælde, hvor det fremgår af de sagsakter, den har fået forelagt, at den har lagt materielt urigtige omstændigheder til grund, dels at bedømme disse faktiske omstændigheder. I så fald kan Domstolen i henhold til artikel 256 TEUF udelukkende gennemføre en kontrol med den retlige vurdering af disse faktiske omstændigheder og de retlige konsekvenser, som Retten har draget af dem⁹.

31. Domstolen har således ikke kompetence til at fastlægge de faktiske omstændigheder og i princippet heller ikke til at bedømme de beviser, Retten har lagt til grund ved fastlæggelsen af de faktiske omstændigheder. Når disse beviser er blevet forskriftsmæssigt tilvejebragt, og de almindelige retsgrundsætninger og de processuelle regler om bevisbyrde og bevisførelse er blevet overholdt, er det således alene Retten, der har kompetence til at vurdere, hvilken bevisværdi der skal tillægges de oplysninger, den har fået forelagt. Bedømmelsen af de faktiske omstændigheder udgør derfor ikke et retsspørgsmål, der som sådant er undergivet Domstolens prøvelsesret i forbindelse med en appel, medmindre oplysningerne er gengivet urigtigt¹⁰.

32. Gør en appellant gældende, at Retten har gengivet de faktiske omstændigheder og beviser, den er blevet forelagt, urigtigt, kan Domstolen foretage en retslig prøvelse.

33. En urigtig gengivelse foreligger, når det fremgår, at bedømmelsen af de foreliggende faktiske omstændigheder og beviser er åbenbart urigtig, idet Retten, jf. Domstolens praksis, »åbenbart har overskredet grænserne for en rimelig bedømmelse«¹¹. For at godtgøre, at der foreligger en sådan urigtig gengivelse, kan appellanten således ikke nøjes med at foreslå en anden fortolkning end den, som Retten lagde til grund, men appellanten skal præcist angive, hvilke beviser der er blevet urigtigt gengivet af Retten, og påvise de fejl i dens undersøgelse, der efter appellantens opfattelse har foranlediget Retten til denne urigtige gengivelse. Endelig skal en sådan urigtig gengivelse fremgå klart af sagsakterne, uden at det skal være fornødent at foretage en fornyet bedømmelse af de faktiske omstændigheder og beviserne eller at fremlægge nye beviser.

34. Med udgangspunkt i disse principper og denne retspraksis kan dette første klagepunkt efter min opfattelse ikke antages til realitetsbehandling.

9 – Dom af 19.4.2012, Tomra Systems m.fl. mod Kommissionen (C-549/10 P, EU:C:2012:221, præmis 25 og den deri nævnte retspraksis).

10 – Dom af 19.4.2012, Tomra Systems m.fl. mod Kommissionen (C-549/10 P, EU:C:2012:221, præmis 26 og den deri nævnte retspraksis).

11 – Dom af 19.12.2013, Siemens m.fl. mod Kommissionen (C-239/11 P, C-489/11 P og C-498/11 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2013:866, præmis 44).

35. Appellanten har ganske vist præcist angivet, hvilke beviser der efter dennes opfattelse er blevet urigtigt gengivet af Retten, nemlig anmodningen om ændring af navn og adresse, der blev indgivet af intervenienten den 9. april 2013, og den anmodning, som EUIPO fremsatte i sin skrivelse til intervenienten af 15. april 2013. Ikke desto mindre lykkes det ikke appellanten at godtgøre, at der foreligger en urigtig gengivelse af disse beviser, idet de argumenter, som appellanten fremsætter, i mine øjne ikke er tilstrækkelige til at godtgøre, at Retten åbenbart har overskredet grænserne for en rimelig bedømmelse, således som Domstolens praksis kræver.

36. Hvad angår appellants argumenter vedrørende en angiveligt urigtig gengivelse af anmodningen om ændring af navn og adresse, der blev indgivet af intervenienten den 9. april 2013, må det fastslås, at appellanten i realiteten blot søger at opnå en fornyet prøvelse af de argumenter, som denne fremsatte for Retten. Appellanten har således begrænset sig til at gentage de argumenter, som denne allerede fremsatte for Retten, med henblik på at opnå en fornyet bedømmelse af de faktiske omstændigheder, hvilket, som der er redegjort for ovenfor, ikke er omfattet af Domstolens kompetence¹².

37. Hvad angår appellants argumenter vedrørende en angiveligt urigtig gengivelse af EUIPO's skrivelse til intervenienten af 15. april 2013 retter appellanten i realiteten sin kritik mod måden, hvorpå Retten vurderede indholdet af denne skrivelse, og foreslår en anden fortolkning end den, som Retten lagde til grund. Appellanten redegør således for sin egen bedømmelse af de faktiske omstændigheder og beviser, der blev fremlagt for Retten, men formår efter min opfattelse ikke at godtgøre, at Rettens analyse er åbenbart urigtig.

B. Det andet klagepunkt om urigtig bevisbedømmelse med hensyn til intervenientens berettigelse til at rejse indsigelse

1. Parternes argumenter

38. Til støtte for sit andet klagepunkt rejser appellanten, som jeg forstår det, kritik af Rettens analyse i den appellerede doms præmis 30.

39. I denne præmis bemærkede Retten følgende:

»30. I den foreliggende sag er det ubestridt, at intervenienten indgav anmodningen [om ændring af navn og adresse] af 9. april 2013 sammen med sin indsigelse, der blev indgivet inden for den fastsatte frist. De i regel 31, [stk.] 1, litra a)-d), i forordning nr. 2868/95 opregnede oplysninger, som en overdragelsesansøgning skal indeholde, fremgik af indsigelsesskrivelsen og af anmodningen [om ændring af navn og adresse] af 9. april 2013. *Der manglede kun et tilstrækkeligt bevis for overdragelse* i overensstemmelse med regel 31, stk. 5, i forordning nr. 2868/95 og del E, afsnit 3, kapitel 1, punkt 3.5, i [retningslinjerne for procedurer for EUIPO¹³]¹⁴.

40. Appellanten er af den opfattelse, at det ikke var korrekt, at indgivelsen af formularen med overskriften »*Recordal application*« (anmodning om indførelse) udgjorde tilstrækkeligt bevis for overdragelsen af det ældre varemærke til en ny indehaver. Appellanten mener, at bevisførelsen krævede, at intervenienten godtgjorde, at overdragelsen helt og holdent var gennemført inden for indsigelsesfristen og ikke efter dens udløb. Ifølge appellanten kan hverken formularen »*Recordal application*« (anmodning om indførelse) eller noget andet bilag i sagsakterne udgøre bevis herfor.

12 – Jf. bl.a. dom af 7.1.2004, Aalborg Portland m.fl. mod Kommissionen (C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P og C-219/00 P, EU:C:2004:6, præmis 51 og den deri nævnte retspraksis).

13 – Herefter »EUIPO's retningslinjer«.

14 – Min fremhævelse.

41. EUIPO og intervenienten har anfægtet samtlige disse argumenter.

2. Min bedømmelse

42. Efter min opfattelse bør dette andet anbringende forkastes som ugrundet.

43. Det beror nemlig på en fejlagtig forståelse af den appellerede doms præmis 30. I denne præmis anførte Retten blot faktiske omstændigheder, som der, således som det fremgår af brugen af udtrykket »det [er] ubestridt« i den nævnte præmis' indledning, var enighed om mellem parterne, og som ingen af dem anfægtede. Med bemærkningen om, at »[d]er [kun] manglede [...] et tilstrækkeligt bevis for overdragelse i overensstemmelse med regel 31, stk. 5, i forordning nr. 2868/95 og del E, afsnit 3, kapitel 1, punkt 3.5, i EUIPO's retningslinjer«, noterede Retten sig blot bestemmelserne i regel 31, stk. 1 og 5, i forordning nr. 2868/95 og EUIPO's retningslinjer og tilkendegav på ingen måde, at intervenienten ved at have indgivet formularen »*Recordal application*« (anmodning om indførelse) havde fremlagt det angiveligt af EUIPO krævede tilstrækkelige bevis for overdragelsen. Spørgsmålet, om indgivelsen af en sådan formular udgjorde et tilstrækkeligt bevis for intervenientens berettigelse til at rejse indsigelse som omhandlet i disse bestemmelser, blev ikke rejst for Retten og var ikke genstand for drøftelse.

44. Selv om det var tilfældet, at dette spørgsmål udtrykkeligt var blevet rejst for Retten, kan jeg konstatere, at appellantens ikke har bestridt, at de i regel 31, stk. 1, litra a)-d), i forordning nr. 2868/95 opregnede oplysninger, som en overdragelsesansøgning skal indeholde, allerede fremgik af indsigelsesskrivelsen og af anmodningen om ændring af navn og adresse af 9. april 2013, således som Retten anførte i den appellerede doms præmis 30. Appellanten har ganske vist i forbindelse med sin fremstilling herudover henvist til »bevisførelsen«, men har ikke anfægtet Rettens fortolkning eller dens anvendelse af regel 31, stk. 1 og 5, i forordning nr. 2868/95 og del E, afsnit 3, kapitel 1, punkt 3.5, i EUIPO's retningslinjer, særlig denne forordnings regel 31, stk. 5, hvoraf klart fremgår, at det anses for tilstrækkeligt bevis for overdragelse som omhandlet i artikel 17 i forordning nr. 207/2009, at ansøgningen om registrering af en overdragelse er underskrevet af den registrerede indehaver af det ældre varemærke og af en efterfølgende rettighedsindehaver. Selv om appellantens dermed forsøger at redegøre for grundene til, at beviset for overdragelsen efter dennes mening ikke var tilstrækkeligt til at godtgøre intervenientens berettigelse til at rejse indsigelse, har appellantens imidlertid ikke identificeret nogen retlig fejl, som den appellerede dom er behæftet med.

45. På denne baggrund finder jeg følgelig, at dette klagepunkt er ugrundet.

46. Under hensyn til samtlige ovenstående betragtninger er det min opfattelse, at det første appelanbringende om tilsidesættelse af artikel 41, stk. 1, i forordning nr. 207/2009 delvist ikke kan antages til realitetsbehandling, delvist er ugrundet.

V. Forslag til afgørelse

47. På baggrund af de ovenstående betragtninger foreslår jeg Domstolen at træffe følgende afgørelse:

»Det første appelanbringende skal delvist afvises, delvist forkastes som ugrundet.«